

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia 11. Ioannes ardet ex vtero materno eluctari vt Christo fruatur. Ad Matrem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

Quis non attonito decus hoc miretur hiatu.
 Quale feret vates nullus, & ante tulit.
 O puerum! sed non puerum, miracula rerum
 Cui tot in obscuro carcere vt astra, micant
 Qui potis est miris sic omnia verte re formis;
 Mirus hic inuerso viuit in orbe puer.
 Quis neget? ecce nouos inuertitur orbis in orbis.
 Lex verus ipsa nouæ gloria legis erit.

Elegia II.

Ioannes ardet ex vtero materno elu-
 tari vt Christo fruatur.

A D M A T R E M.

Q Vis dabit vt duro genitrix quem carcere claudit,
 Inuida vetrici rupero claustra manu?
 An tristes trahit ergo moras vox nuncia gaudi?
 Numen adest; & amans numine tardo frui?
 Vt quid enim surdis mera nox caput obsidet vmbri?
 Quem prope sol tangit, cur sine sole gemat?
 Inuideat puero natura nouerca salutem?
 Inuidet, ac miseris prægrauat ora modis.
 Scilicet inuisas offundit vt vmbra, tenebras,
 Traduce facundum crimine crimen Aui.
 Fac, propior socio contingam lumine lumen;
 Ni facis ah! vmbra iam minor vmbra cadam.
 Annis? ô! vinculis dolor illigat a rümnoſis.
 Restat adhuc rennis luna terenda rotis.
 Orsa ter illa, suum ter & illa retexet honorem;
 Ante meum festo quam iubar igne fluat.
 Hei mihi! ter deno spatiam vel longuis anno.
 Non horas, numerat pun&a perennis amor.
 Cur pigras numerem lunas lunæue labores;
 Cui mora quæque moræ sæcula longa facit?
 His oculis lucis fons aureus ardet IESVS;
 Et mihi nox vmbra lumine cassa caput.

Virgo.

Virgo, puerque nouis ambo vos sidera seclis,
 Vos precor in tristi spargere nocte iubar.
 Si tot inerrantes sol pascit in æthere stellas:
 Fas sit, ut & terris Phosphorus alter eam,
 Et mihi lux propior celerem maturet Eoum,
 Non properet sol in Virgine lucis iter?
 Soligenis ubi virgo regit sacra fræna quadrigis;
 Ceu stimulis, radijs quos vibrat, urget equos.

LIBER II

VITA IOANNIS.

Elegia I.

Vbi Vox Ioannes nascitur, Vocis patres
 adhuc obmutescit.

IAm sterili (mirum) seges emicat aurea campo,
 Lactea cui sicco germine vena fluat,
 Cui mendax vteri spem sæpè iuuenta fefellit,
 Marcet in exsanguis mæsta senectæ gelu.
 Et ceu flos moriens animas expirat odoras:
 Exprimit extremas tristis Elisa preces,
 At quod non peperit sol tot vertentibus annis
 Id parit ad paucos luna nouena dies.
 Exhaustis ubi iam spes excidit vltima votis;
 Quam minimè speres, sera dat hora fidem.
 Nunc anus alba parens (coruo res rarior albo)
 Parua mora est, partu dulce leuabit onus.
 Germinat in florem defœtæ bruma senectæ,
 Cui gravidum seluet Cynthia nona sinum,
 Conscius interpret Verbi, & Vox vltima priscis
 Varibus, ut Verbo sit tuba prima suo.
 Gratulor hoc equidem, valuisque attexo corollam:
 Deque sinu, & calatho liba, rosæque pluent,

En, ians